

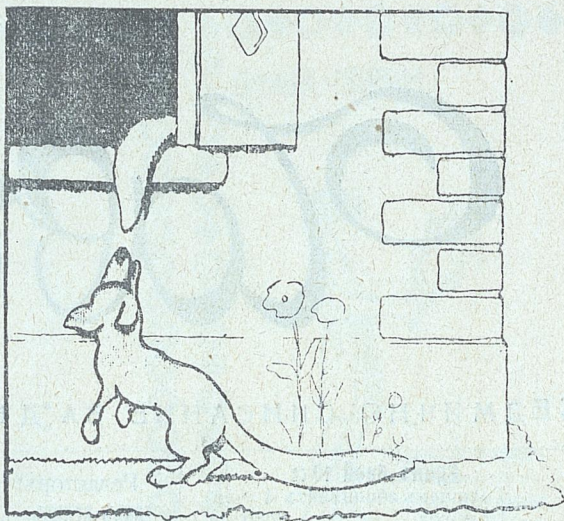
ОПЕ ЕДНО ПРИКЛЮЧЕНИЕ СЪ БАЕ ПАДЕЖКО.

Нашият извъстенъ приятелъ бае Падежко имаше ловджийско сърдце. Той често заръчваше бакалничката си и скиташе по горите на ловъ. Въ живота си той бѣ уловилъ много зайци, лисици, яребици, сърни и пр. и пр. Понѣкогашъ разправяше, че и мечки е ловилъ, но малцина му върваха.

Веднажъ бае Падежко постави въ гората клопка за вълци. Да не би да попадне въ клопката нѣкой неостороженъ селенинъ, той турна наблизу надписъ: „Пазете се има клопка за вълци“.

Осигуренъ така, той отиде въ селото, седна въ кръчмата и спокойно зачака да мине нощта.

Една хитра лисица, позната отдавна на бае Падежко, случайно видѣ ѝ прочете надписа, и си каза:

Послѣ взе единъ дълъгъ прѣтъ и прѣдпазливо, като се държеше далечко, набута

кожата въ клопката на бае Падежко и се отдалечи усмихната до уши.

— Ще те науча азъ тебе, господинъ Падежко. Ти за вълци си турналъ клопка, ама лисици искашъ да ловишъ.

Лисицата припна набързо въ селото и обиколи къщата на бае Падежко. На прозореца на бакалничката му тя видѣ лисица кожа. Бае Падежко бѣше подарилъ тая кожа на госпожата си, да си я увива около врата въ студено врѣме.

Хитрата лисица измъкна тихо прѣмѣната на госпожа Падежковица, нави си я на шията и огиде въ гората.

